

ELU-PÄIKE

Tallinna Linna
Keskraamatukogu

KRISTLIK
ÜHING

„ÜHENDUS
KRISTUSES“

MINA ELAN JATEIE PEATE ELAMA
Joh. 14, 19.

N° 11.

Jumal, mees ja naine!

Arvustus.

„Elu/Päike'se“ lehekülgedel ma ei võt korrate selle raamatu nimetust, sest Kõigevägevama Jumala taeva ja maa Looja Nimigi pandud viimasele kohale—teenivasse olukorda. Niisugune suhtumine Jumalasse läheb punase niidina läbi terve teose ja võtab sellelt igasuguse vaimliku väärtuse! Jumal peab olema esikohal. Samuti Tema seadused ja piirangud, aga mitte inimene ja tema oletused. See vaimlik kord rikutakse kõikidel selle raamatu lehekülgedel. Ebaõieti rakendatud Jumala Sõna kohtadega püütakse väita oma isiklikke seletusi ja seepärast teaduslikult seisukohalt ei kannata see raamat välja kriitikat: domineerib (välitseb) isiklik, subjektiivne motiiv ja tundub autori tendentsi õigustada kirgede elus isiklikku momenti. Vaimlikult vaatekohalt antakse vale mõiste Jumalast, kui kirgede loojast ja katjast; lugeja viiakse peenelt ja kunstlikult põimitud eksiõpetusse, mis vaimlikult väga ohtlik, kuna siin püütakse kustutada kirgede kui patuste avalduste mõiste ja vajadus surra nendele lüües risti oma liha kirgedega ja himudega. Kal. 5, 24. Kristlikult vaatekohalt läheb see raamat risti vastu Kristuse õpetusele ja Jumala Sõnale, nimetades kirgi „kullaks“ (!) Autor viib ka, abiellu kirgede vabaväljenduse, ignoreerides Jumala Sõna valju käsku: „kõikide juures olgu abielu au sees ja abielu voodi olgu roojastamata“. Eebr. 13, 4.

Psühholoogilisest küljest leiame täielise vaimlikkude, hingeliste, lihalikkude ja füüsiliste mõistete segu. Autor ei oma vaimlikku tunnetust ega puhtkõlblisigi mõisteid. Ta mõistab avalikult hukka Jumala Sõna käsu ja ütleb, et kirgi ei tule mitte võita, või nendele surra; ta seletab, et seegune Jumala Sõna järgi arusaamine on „mõistmatus“ (!) ning sellega õigustab oma teotavat suhtumist Jumala Sõnasse ja Tema käskudesse ning soovib kulliveerida „kirgede kulda“, hoolega hoides ja kogudes neid ühe isiku jaoks sisendades, et selle tema meetodiga puhastub ja isegi „puhastub“ (!) liha ja kired... See on teotus! See on naiivne ja arenematu! Autor kujutleb, et kõlblistele naistele on suureks „õnneks“ ja „naudinguks“ olla meeste kirgede ja himude rahuldamise esemeks! **Moraalsete** naiste keskel ei ole ma kunagi niisuguseid kohanud! Autor ütleb, et „õnn kirgedes“ ripub sellest, et oleks üks naine, aga mitte mitu... siis on kõik hea, puha ja isegi puha?? Kõik tõsised eetikud, psühholoogid ja arstiteadlased mõistavad hukka loomainstinktid inimeses. Kirgesid ei tule mitte koguda ja säilitada, vaid kiskuda juurtega välja oma olemusest ja võita ära — nii õpetab Jumala Sõnal Tuhandete hingede elukogemusest teame, et ei aita utoopilised ja kõlblusvastased teooriad ja nende meetodid, vaid kirgedest, himudest ja pattudest päästab ning vabastab ainult Kristuse Vere vägi!

Et Kristuse vereväest ei tea midagi dr. Gray — pole imestada; et tema püüab õigustada kirgi ja himusid oma ebaloogilise ja fantassilise teooriaga — on ka arusaadav, aga et selle raamatu on tõlkinud usuteaduse magister, on arusaamatu ja lubamatu! Ja sealjuures naine! Naine peab säilitama oma loomupärase häbelikkuse ja tagasihoidlikkuse ja mitte tõlkima sääraseid raamatuid! Jumal kutsus naist olema puhtuse, karskuse ja puhaduse riistaks ja õppima oma Jumaliku Õpetaja jalget (aga mitte hra Gray juures) vaimuelu tõdesid ja seadusi, mis määratud ette

kirgedes hukkuva inimsoo päästmiseks! Ja äkki naine tõlgib kiitust ja idealisatsiooni kirgedele, ja tema käsi liigub tõlkima — et kirgedes võib olla pühadus (!). Kuhu minna veel edasi?! Sellega on öeldud kõik! Siin ei ole Jumal, vaid saatan ise on peitnud enese kuldraamisi siidisirmi taha.

Noorsoole poogitakse külge leppimist kirgedega ja himudega, leppimist lihaga, aga silmade kõrvale juhtimiseks soovitakse enesevalitsemist ja kõige selle patuse roojuse hoolega kogumist ja säilitamist — „armastusele“?! Küll on aga mõiste armastusest!!! Mis aitab „enesevalitsemine“, kui kired ise on lubatud ja soovitatud. Siin on silmakirjalikkus! Kas siis usuteaduse mag. ei tea, et selles seisabki maailma inimeste ja usklike vahe, et maailma inimesed ei võitle kirgede vastu ja peavad neid loomulikkudeks, nagu see autor, aga pöördunud usklikud võitlevad Kristuses kirgede ja himude vastu ning võidavad need Kristuse vere väega: „Aga kes Kristuse päralt on, need on oma liha risti lõõnud ta ihaldamistega ja himudega“. (Kal. 5, 24). Kui usklik seda võilust ei tunne, siis on ta kindlasti pöördumatu. Selle raamatuga haavatakse tõene ja puha tõsiusklike abielu, kus himudest ja kirgedest ei või juttugi olla! Selle raamatuga solvatakse puhas ja puha vennaarmastus, mis on vaimliku abielu alus. Veel sügavamalt rüvetatakse pühade naiste piibllilik kuju, kes sünnitavad töötuslapsi puhtas ja karskes pühaduses! See raamat valab oma kirgliku mustuse kõige pühemale elus — pühade naiste emalikkusele.

Kirgedes ja himudes sünnib „roojane seeme“ ütleb Jumala Sõna. Selle raamatu lõhkuvaid mõjusid: 1) viib ära Kristusest ja Kristuse vere väest, mis võidab meis kõik lihalikud kired ja patused himud; 2) viib kõrvale Kristuse pattukahetuse ja pöördumise teelt ning tõukab laiale maisete naudingute teele, otsinguile patustes kirgedes; 3) lõhub isegi mõiste pühast ja puhtast abielust, viies sinna kirgede elemendi. Kui autor ei tea midagi muud peale maise ja patuse, siis ei tähenda see veel, et teised ei või saavutada puhtkristliku abielu vaimlikku ideaali! 4) Emalikkus uputatakse kirgede mustusemehere põhja — mis võib seal sündida puhtast? 5) See raamat paneb täiesti kinni Kristuse õpilase kõrge kutse, tema elu pühad sihid ja sügav-vaimliku tähenduse, vaatamata sellele, kas abielus või vallaline. Selles raamatus tehakse ohtlik vigur noorsoo mõttekäiguga: tähelepanu keskus viiakse kire patuse olemuse mõistelt teisejärgulisele, patune kaetakse kinni nagu oleks terve kõlbluse ja vaimliku abielu küsimus ainult selles, et elada läbi lihalikke kirgi ühe isikuga — ent patt ja kirg ei muuda sellest sugugi oma olemust ja himu oma loomalikku loomust. Siin sisendatakse mõtlemise kaudu pettus — tähelepanu juhitakse kõrvale tõelt, et patt tuleb kiskuda välja juurtega korraga aga mitte säilitada huvitavama juhuse jaoks. Kirge ei pea mitte kultiveerima, mitte dekoreerima, mitte õigustama ja mitte katma! Neis peab kahetsema ja sügavasti kahetsema, kuni kõik see kirgede roojus on visatud välja meie loomusest, mille Jumal on loonud puhas puhtuses ja karskuses.

„Häda sellele inimesele, kelle läbi kiusatus tuleb“. Matt. 18, 7.

Selle teose preili S. Klaose tõlkes väljaandmise au (?) kuulub E. Kristlikule üliõpilasühingule Tartus.

Õde Nataly Smirnov.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMULIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI.
ILMUB 6 KORDA AASTAS. 2. AASTAKÄIK.

№ 11	Vastutav ja peatoimetaja: Viilip Elustus; asetoiimetaja: G. Martin; toimetuse liikm.: N. Smirnov, E. Krusenberg. Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“. Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Jaama tn. № 8.	23. mail 1935. a.
------	---	----------------------

Teade.

Eesti Vabariigi kodakondsusesse, Siseministri otsusega 20. aprillist s. a., on võetud vastu „Ühendus Kristuses“ auliikmed abikaasad Michail ja Nataly Smirnov'id.

Otsus teostab Jumala Tahet, mis avatud Jumala Sõnas:

„Üks ja sama seadus peab olema oma maa inimesele ja võõrale (pagula-
sele), kes teie seas elab“. II. Moos. 12, 49.

„See sama seadus ja õigus peab olema teil ja võõral, kes teie juures aset
on.“ IV. Moos. 15, 16.

Pühendatud noorsoole.

Õnn.

(Elu helides.)

Oli õhtu eel... liikumata jahenes võttesidend..

Paremal vajus tumesinine mets sügavasse unne...

Vanadel tammedel oli midagi tuletada meelde... midagi puhuda noortele...

Kaua kostis nende saladuslik sosin...

Kaua kõigutasid nad wargsi teineteisele omi latvu.

Päike, hele-kiirgav, hakkas vajuma suikjasse cette,

ja temast sööstis tasa — tasa minule vastu

õrn, heleroosa kiirte viir...

Ma nii rõõmustusin sellest!

Ent ta uppus, saavutamata mind, niiskesse õhe...

kuskil, üsna lähedal — siin — peaaegu jalgade juures...

Mul hakkas kahju temast — sellest heleroosast viirust...

Ja mulle näis see imeline — walguskandja päike — üldinimliku õnnena...

Valgus, mis sätennava viiruna läbib piki suikva elusilendi...

Ja ei teadnud „need õnnelikud“: milline päike paistab!

Milline õnn soojendab!

Aga mina kõike seda nägin, teadsin kust on õnn, teadsin missugune ta on...

Ent heleroosa viir saavutamata mind, uppus kuskil

Üsna lähedal — siin — peaaegu jalgade juures...

Ja ma tundsin, et maine õnn on kaduv... kui heleroosa viir...

Taevast tuleb igavene õnn ja

Jeesuses peab otsima seda!

Nataly Smirnov.

Tallinna Linna
Keskraamatukogu

Kas on „Ühendus Kristuses“ müstiline usulahk?

(Vastus üliõpilaste küsimusele).

Meie vaimliku liikumise nimetus ise on parim tõend sellest, et siin ei või olla juttu usulahust. „Ühendus Kristuses“ ei oma inimlikku õpetust ja ei ole ka rajanud uut õpetust — niisiis pole see liikumine lahkunud usus Jumala Sõna aluselt. Ka pole „Ühendus Kristuses“ aluseks üksikud väljakistud tekstid, vaid terve Piibel.

„Ühendus Kristuses“ peaks olema kõikide elavate usklike eesmärk, kes janunevad Jumala Riiki; **see vaimlik eesmärk peab ühendama kõiki tõsiusklikke!**

Pealkirjaga püstitatud küsimuse lahendamiseks on vaja kõigepealt panna maksma teaduslikult põhjendatud mõisted **usulahu** ja **müstika** kohta.

Usuteadlane, Petrogradi I. K. N. P. Instituudi lektor, piiritles iga usuteadusliku töö põhinõude järgmiste sõnadega: „Usuteadus on teaduseala, mille uurimisaineks kristlik usund kõikides tema ilmetustes. Sel põhjusel peavad ka usuteaduslikud tööd omama kindla teadusliku, ajaloolise ja psühholoogilise aluse, **mingil kombel ei tohi sinna sisse viia isiklikke arutelusid ja oletusi kui usuteaduslike aluseid või mõisteid**“.

Selle lektori tõsine ja aukartlik suhtumine oma kutsesse, sundis meid teda sügavasti austama ja pidama meeles paljusid temalt antud väärtuslikke näpunäiteid.

Asudes usulahkude (sektide) küsimuse juurde tõsiteaduslikult ja ajaloolis-psühholoogiliselt vaatekohalt, mul on juhiseks selle meie usuteaduse professori nõuanne. Keegi pastor aga annab järgmise piiringu*) usulahkude (sektide) kohta:

„Lahkusk on üldkirikust lahkunud usulelts“.

Katsume läbi **teaduslikult** vaatekohalt: ons loogiliselt võimalik seesugune piirng nende usklike kruppide kohta, kes kasvanud üle vana kristliku organisatsiooni müürid ja eraldudes rajavad enese iseisevalt Jumala Sõna alusele.

H-ra pastori piiringu järgi tuleb aga välja, et ka Korintuse kirik on usulahk (sekt) Jeruusalemma kiriku suhtes.

Ajalooliselt ei ole meil õigust nimetada Kristuse kirikuid üks-teise suhtes usulahkudeks (sektideks).

*) piirng—definiatsioon

„Üks usk on“—**tunnistab Jumala Sõna**. (Eves. 4.5 ja 13). Mil viisil siis Kristuse kogudused, mis rajatud **ühele usule**, võivad osutada usulahkudeks **üksteise** suhtes??

Lahkuda usust, ei tähenda sugugi lahkumist organisatsioonist. Katsume see küsimus läbi Jumala Sõna järgi. Esimeste apostlike kirikute elu avab meile Jumala Sõna tunnistuse järgi, et usulahkudeks (sektideks) nimetati mitte üksikuid kirikuid või kogudusi, vaid **usundõpetusi, mis lahkunud Jumala Sõna tõest, ainsast usust ja kes pannud maksma oma isesugused isiklikud õpetused**. Näiteks: ajalooliselt vaatekohalt võime jälgida saduseeride usulahku (sekt), kes salgasid ära (Matt. 22, 23—34) ülestõusmise ja vaimu elu, s. o. kes ei tunnusta inimese surematut vaimlikku isendit (indiviidi)*).

„**Hoidke ennast variseeride ja saduseeride haputaigna eest**“ — on käskinud Kristus (Mat. 16,6**). See sekt on kaasaegse adventismi esivanem. Adventism salgab hauatagust elu, ei tunnusta inimese vaimu, kui inimese surematut isiksust, mõistes vasturääkivuses tervele Jumala Sõnale inimese vaimu all üldist eluõhku, mis nende arusaamise järgi tulevat tagasi Jumala juurde ka pattudes mädanevatelt surevatelt patustelt!

Üheski kristlikus sektis ei ole niisugust teotavat mõistet Jumalast, Kes nende kujutluse järgi summeerib (koon-dab) Enesse surevate patuste patuse elu potentsiaali. Kes on siis Jumal ise, kui Tema, nende mõiste järgi neelab Endasse terve inimsoo patuse elu? Loogiliselt on selge, et adventism ei tunnusta Jumalat, Keda avab meile Jumala Sõna, vaid jutlustab oma uut jumalat.

Vaimlikult peab tegema vahet kahe mõiste vahel: üks on õigeks-mõistetud surematu vaimu, kui vaimliku indiviidi, tagasitulek Jumala juurde (Ap. teg. 7, 59) ja sootumaks teine on mõiste, mille annab adventism üldise eluõhu kui elujõu kohta, mis kõikides inimestes on läinud patutegevusele. Aga peale

*) Kristus ütles neile, et nemad eksivad, mitte mõistes Jumala Sõna ja Jumala väge. Matt. 22, 29.

**) Saduseeri haputaigen avaldub täielises uskumatuses kõige vaimuliku vastu: Ap. teg. 23, 8.

nende patuste surma, **nende pattude läbi mürgitatud elu läheb tagasi Jumala juurde.** Nende jumal toidab ennast patuste eludega, ent patused ise lõpevad olemast*). Aga edasi nagu muinasjutus: pikaaja pärast tuleb järsku elu Jumalast inimsoole uuesti tagasi, kuid erinevalt: õigetele rõõmuks aga patustele piinaks, kuid jällegi ajutiseks; aga pärast patused hävinevad. Sellel teorial (õpetusel) ei ole mingit alust Jumala Sõnas. (Tähen-damise sõna rikkast ja Laatsar.). Jumala Sõna põhjal on see teooria vääropetus. See pole mitte eksimus tõekspidamises, mitte lihtne teadmatuus, vaid süstemaatiliselt (plaanikindlalt) väljatöötatud õpetus, mida Jumala Sõna nimetab saduseeride usulahuks (sektiks).

Adventistide mõiste Jumala kohta on suguluses panteismiga, kus elu jumalik olemus on laiali valatud loodusesse ja mis oma tulemusel viib inimhinge tüübilisse paganlusse. Adventistidel on see jumalik elu laiali valatud patusesse inimsoosse. Kõik, mis käib ristivastu Jumala Sõnale on sekt (usulahk).

Nelipühilasi, ka baptiste**) ei saa nimetada usulahkudeks juhul, kui nad võtavad vastu patukahetsuse (pattudeandestustunnistusega Kristuselt), ümberpöördu-mise, Püha Vaimuga ristimise ja oma ellu Kristuse ristitee.

Meie kui kristlaste kohta eksisteerib ainult üks absoluutne vaimlik töemöödupuu, s. o. Jumala Sõna. Usulahk, nagu juba näitab nimetus, on maksev kõikide nende usundühingute ja organisatsioonide kohta, mis kalduvad kõrvale ja lahkuvad oma aruteludega ja õpetustega Jumala Sõna tõest.

Ühtki kristlikku usuõpetust, mis täpsalt kokkukõlas oma olu ja õpetuse poolest Jumala Sõnaga, ei või teaduslikult ja loogiliselt nimetada usulahuks (sektiks).

Kristlased ei tohi endale lubada paganlikku vaadet. Paganad loevad kõik, mis läheb lahku nende kohalikust valitsevast paganlikust kultusest (usundõpetus) väärusundiks selle kultuse suhtes. Näiteks kristlus on paganate silmis kõige ohtlikum vääropetus peajasjalikult seepärast, et kristlus mõjutab elu, nõudes kõlblust. Pagan-

*) Jumala Sõna aga ütleb järgmist: I. Petr. 3, 19-20; 4, 6.

**) Kui kristlased oleme õiglased baptistide vastu, vaatamata nende inetule kallaletungile „Teekäija“ vahitorni kaudu 1931. a. № 22, tehese otsustusi tundmata isiklikult. Kas Jumala Sõna seda lubab?

rahvad ei võigi omada teist vaadet ja teist möödupuud kui nende paganlik kultus, sest et nad ei valda Jumala Sõna absoluutseid tõdesid, mida aga kõik kristlased omavad. Kristlased krupeeruvad mitmesuguste usuvaadete järgi sõltuvuses rahvusest, aga peajasjalikult individuaalsusest. **Kõikidele kristlastele on tõe vaimlikuks möödupuuks usuõpetuste suhtes Jumala Sõna.**

Püha Kirja järgi peame katsuma läbi kõige pealt ennast ja pärast seda ka teised. Häda meile vaimlikult, kui võtame teise möödupuud vaimliku elu piirimiseks!

Meil ei ole isiklikult mingit vaenu ega antagonismi (vastolu) ühegi ametliku kiriku ega kristliku organisatsiooni vastu. Meie mitte ainult peame võimalikuks, vaid usume sügavasti, et kõik kristlased, (vaatamata sellele kuidas nad end nimetavad) kes võtavad vastu Jumala Sõna tervikuna ja täidavad kõik Tema käsud oma isiklikus elus — on tões!

Vaimlikult on väga ohtlik võtta omale omandiks Jumala Sõna tõed, selles mõttes, et kuulutada kõik teised peale enda vales ja eksituses olevateks. **Tõde on Kristuses ja Tema Sõnas** (Joh. 14, 6; 17, 17), aga mitte inimeste käes. Vastavalt sellele vaimlikule möödupuule, määratakse kindlaks kristlikkude usuõpetuste tõesuse ja nende Jumala läheduse aste. Ainult vaimlik uhkus, mis tuleb uhkuse isast — saatana, võib pimestada niivõrt inimlikku mõistust, et seatakse mingisugune usundõpetus või kogodus vaimlikuks möödupuuks teistele kristlikkudele õpetusele ja organisatsioonidele. Usulahkudeks nimetatakse neid usuvoole, mis räägivad vastu Jumala Sõnale. Kordan—ainuke absoluut-selt tõene vaimlik möödupuud on Jumala Sõna, mis avaneb meile Püha Kirja kaudu. (II. Ptr. 1, 19-21).

Kui võtta vastu eeltoodud h-ra pastori püüning usulahu kohta, siis tuleme loogilisele järeldusele, et ka luterikirik roomakatoliku ja veneõigeusu kirikute suhtes on usulahk, sest Luther murdis oma katoliku kiriku rüpes antud mungatöötuse, läks katoliikluse vastu ja asutades oma õpetuse ja oma kiriku, õigustas ennast sellega, et tema usuõpetus on lähem Jumala Sõnale, seega lähem tõele. Kas oli Rooma paavst õige, mõistes hukka „Lutheri usulahu“, või olid õiged energiliselt oma reformatsiooniliikumist kaitsvad luterlased? Otsustage isel!

Minnes h-ra pastori sellise mõttekäigu teed, muutub usulahu mõiste suhteliseks

mõisteks, sõltudes sellest missugune kirik või kogudus antud kohal loetakse valitsevaks. Siit tuleb välja, et **rahvad, kes küll kuuluvad ühte kristlusesse, omavad siiski erinevad mõisted usuõpetuste tõesuse või valesuse kohta.**

Seesugune mõiste usulahu kohta osutub suhteliseks, muutuvaks ja subjektiivseks (isiklikuks).

Suhtelised piiratud ei ole aga teaduslikud!

Teadus püüab positiivsete (mitte suhteline) teadmiste juure, ning katsub anda ja panna maksma positiivsed piiratud ja seadused. **Iga teadusli-**

kult põhjendatud, loogiline ja ajaloolis-psühholoogiliselt õieti tehtud järeldus ja piiratud peab olema vastuvõetav tervele haritud maailmale—antud küsimuses tervele haritud kristlaskonnale!

Piiritades „usulahu“ tõsiteaduslikult seisukohalt, kui vasturääkivust või lahku Jumala Sõnast, paneme maksma usulahu kohta mõiste, mis on vastuvõetav kõikidele haritud tõsikristlastele.

Siis on see teaduslik ja loogiline!

(Järgneb.)

Nataly Smirnov

„Ühendus Kristuses“ liikmeid—külalisi Põltsamaal.
(Pildistatud Põltsamaa jõe kaldal.)

Usklikkude suhtumisest maailma.

Nataly Smirnov.

(Järg).

Meie ajal võib panna tähele isesugust viimseaja usklikkude tüüpi, kes välisel kombel oma välimusega hoiavad hoolega alal väga ilme, aga sisemiselt isiklikus elus on jätnud maha Kristuse tee ja Tema käsusõna enesesalgamisest. Usklikkude seas on palju tõest äralangenuid, kes pöördunud tagasi maailma! See nähe saab enam kui arusaadavaks loogiliseks

järelduseks ja äralükkamatuks faktiks, kui pidada silmas, et usklikkudel puudub igasugune tunnetus vaimliku valjuse ja töö vajadusest sisemises seisukorras, isiklikus elus ning suhtumises teistesse hingedesse. Isegi need usklikud, kes loevad ennast kinnitatuks Jumala tões, asuvad sõjalale vaimliku seisukorra tõsiduse ja valjuse vastu suhetes maailmaga, luues

omalesipuhisraatarikuuvennakujutuse, nagu peaks olema usklik magusi- pehmete; õrnade, maailmik- viisakate ebanormaalsete tunnete ja suhete „käperdis“, kes alati varjab kurja, pattu, pimedust ja katab kinni õiguse. See just tõmbabki endaga kaasa usklike ühinemise maailma vaimuga, saatanaga ning toob endaga kaasa selle isesuguse „leige“ seisukorra, s. o. Kristuse ja maailma vaimu segamise, mis nii jumalavastane ning vaimlikult pühadusteotav. „Häda neile, kes kurja heaks ja head kurjaks nimetavad; kes peavad pimedust valguseks ja valgust pimeduseks. Häda neile, kes eneste meelest targad ja eneste arvates mõistlikud on!“ Jes. 5, 20 — 21.

Üleilmiline moodne aeg pakub vaimlikult järgmist pilti: mitte usklikud valavad valgust pimedusse, mitte nemad avavad maailmale Kristuse õpetuse ideaali, vaid maailm hakkab ise esitama usklikele oma nõuded, seab oma kõlbluse püsti, mille järgi kohustab usklike lõikama välja oma elu. Selle asemel, et vaimlikult ühineda Vaimus ja tões, usklikud on põlanud ära oma kõrge kutse Kristuses. Nad on vahetanud isiklikus sisesiseses seisukorras oma vaimliku esisünniõiguse maailmliku läätseleeme vastu ja elavad mugavat maailmlikku elu. Jättes maha endasalgamise tõetee, on tulnud vastu maailmale, s. t. on võtnud vastu neile pakutud kompromissi ning samastunud maailma vaimuga kaotades kõik vaimlikult väärtusliku, mis eraldab tõepäraseid Kristuse õpilasi leigetest kompromisside ja eksiteed käivatest „laodikealastest“ (Ilm. 3, 14 — 17). Seletada seda nähet vaimlikult on väga lihtne: usklikud on kaotanud täiesti vaimu elu!

Paljud usklikud, nagu näiteks adventistid, on läinud inimese vaimu täieliku eitamiseni, kõneldes ainult **hingest ja eluõhust**, mis surma silmapilkmel nende usu järgi lenduvat tagasi Jumala juurde nii õigelt kui ka patuselt, aga inimese hing ja ihu, nagu nad ise võrdlevad, magavat looma taoliselt hauas, kuna **inimest ennast enam ei olevat?!** Hirmsaks kohtupäevaks pidavat „eluõhk“ Jumalalt tulema tagasi magavatesse surnutesse ja saanud taas Jumalalt elu, nad alles siis jagunevat päästetuteks ja neetuteks. Sellest tuleb välja **vaimlik absurd**, mis täiesti vasturääkiv Jumala Sõnale ja nimelt: **ühest küljest läheb Jumal õiged saada ühe saatuse osalisteks patustega ja võtab neilt ära elu hinge olemise (eksis-**

tentsi), mille lükkavad aga otsekohe ümber Kristuse sõnad rikkast ja Laatsarusest (Lk. 16, 19—31); aga teiselt poolt annab Jumal patustele elu tagasi nende äranedmiseks. Jumala Sõna järgi seisab terve selle küsimuse tuum (selles, et inimese **vaim** on surematu ja hävineda ei või, seetõttu surnute vaimud asuvad vastavalt mitmesugustele seisukordadele mitmesugustes kohtades (Lk. 16, 19—31; Ebr. 12, 23; 1. Ptr. 4, 6; 3, 19; Sam. 28, 14—19; Laul. 48, 15—16);

Adventistide õpetus on täiesti vabavõlliline! Nad on kaotanud mitte ainult tunnetuse inimese vaimu kohta, vaid kaotatud on kristluse alus üldse, et meie Kristuses saame igavest elu: „**igaüks, kes elab ja usub Minu sisse, see ei pea mitte igavesti ära surema, kas sina seda usud?**“ (Joh. 11, 26).

Seega mingeid muinasjutulisi katkestusi eluvoolus ei ole, muidu ei oleks see enam igavene elu, vaid **midagi ajalikku**, katkelist ning ebatäiuslikku, kuid eitades inimese vaimu, nad on sunnitud eitama terve Jumala Sõna vastaselt ka vaimu igavest elu.

Adventistide õpetus püüab lükata ümber usklike kõige suuremat lootust ja lohutust, s. o. Kristuse võitu surma üle. „Nõnda on Tema ka ise neid vastu võtnud, et surma läbi ära kaotada selle väe, kellel surma võimus oli, see on kurati“ (Ebr. 2, 14). „**Surm! kus on su astel ja põrgu, kus on su võit?**“ (1. Kor. 15, 55). Aga adventistide õpetuse järgi usklikud ja patused — **kõik surevad ühtviisi ja lõpevad olemast küni kohtupäevani.** Käesolevas kirjutises ei ole mul võimalik avada terve selle usundvoolu kõige sügavamat, vaimlikult ohtlikku ja kahjulikku eksiõpetust. Piirdun esialgu vaid põhiliste Jumala Sõnale vasturääkivuste äranäitamisega, mis tõestavad terve selle eksiõpetuse absurdsust ja valelikkust.

Adventism hävitab vaimliku Kristuses elu alused ning võtab sellega Ülestamendi õpetuselt selle sügava vaimliku mõtte, mille ta sisaldab eneses iga Kristuse õpilase jaoks,

Ülestament avab, süvendab ja annab juhatusi tõe sees, et **vaimlik Jumala kummardamine peab sündima vaimus** (Rm. 1, 9; 7, 6), et palvetama peab vaimus (Ebr. 6, 18) ning nõustab vajaduste elada vaimuga ja leegitseda vaimuga Jumala poole (1. Ptr. 4, 6; Rm. 12, 11). **Kui tahame elada nõustuvuses Jumala Sõnaga, siis peab olema terve meie elu Jumalas koondatud vaimus!** Geniaalse mat, mis maski ei ole võinudki saatana välja

mõelda, kui „adventismi“ nime all viia läbi oma saatanlik õpetus, mis meisterlikult suunatud sellele, et hävitada juurteni see vaimlik alus, mille avanud Kristus ja Tema õpilased, s. o. meie isendipärane (individuaalne) ning surematu vaimu elu.

Harilikult vaidlevad usklikud adventistitega hingamispäeva (sabbati) pärast, nagu oleks nad muudes küsimustes tões, ent selle õpetuse tuum ei ole mitte hingamispäevas*, vaid selles, et adventism lõhub, õpetades vastu tervele Jumala Sõnale, vaimliku Kristuses elu alust ennast, vaimu elu ja vaimu täiustumise eitamise teel. Kui ei oleks inimese vaimu, siis ei oleks ka vaimu elu ja oleks võimatu täiuslikuksaamine. Aga Kristus ütleb: „...Olge täiuslikud, nagu teie taevane Isa täiuslik on.“ (Mt. 5, 48). Täiuslikuks saada Jumalas võib ainult vaim aga mitte hing! — Hing ainult kasvab Kristuse Vaimus!

Kui palju meie hinge ka ei täiustaks, kui palju meie ka ei pühitseks teda, selle läbi ei muutu mitte tema olemus, s. o. ei lõpe olemast hing ja ei või saada vaimuks. **Hing ei või muunduda vaimuks mingi vigurvõttega.** Hingeline ei võta vastu seda, mis vaimust ja hingeline ei või otsust anda ühegi vaimliku asja kohta (2. Kor. 2, 14).

Vaimlikku on vaja tunnetada vaimuga, nii õpetab Jumala Sõna. Vaim ja hing on kaks täiesti vastakat olemust. Vaim võib saavutada täiust, sest et inimene olles loodud Jumala kuju ja sarnaduse järgi (1. Ms. 1, 27), omab Jumaliku olemusega vaimu, kes Jumala Enda poolt on määratud täiuslikuks saamisele Kristuses (2. Ptr. 1, 4; 2. Kor. 5, 1–5; 13, 19; Ebr. 6, 1), aga hing (mõistus, tunded, tahe j. n. e.) on olemus, mis avaldub ihu kaudu; kui hing lahkub ihust (Ms. 35, 18) siis viimane hingeta elada ei või (Laul. 103, 29–30; 145, 4). Inimese vaim ei ole rippuv ei hingest ega ihust. Füüsilise surma puhul vaim ei sure, vaid läheb temale määratud paika, mis vastab tema elule ja seisukorrale ning sünnib vaid üleminek sellest maisest elust teise ilma, samal ajal kui ihu on määratud kõdunemisele.

Adventismi usundteooria, mis äärmiselt vabavõlliliselt vassib Jumala Sõna põhitteksti, on eriti tüübiline seepoolest, et avab oma sisuga inimese vaimu ja tema elu

* Baptistide esindaja K. Kaups oma raamatus „Igaüks oma laevaga“ läheb adventismist nii üle, nagu ei oleks adventismi ja baptismi vahel muud erinevust, kui ainult lahkumine laupäevas.

Toimetuse

eitamise kaudu kõige teravamal ja tüübilisemal kujul kaasaegsete usklikeude kõrvalekaldumist tõepäraselt vaimu Kristuses täiustumise teel.

Säärast väärdõpetust väidavad ainult „hingelised inimesed, kes ei oma vaimu“ (Juuda 1, 19), „kes liha järele on elamas, neil on lihameel; aga kes vaimu järgi elavad, neil on vaimumeel. (Rm. 8, 5).

Kui adventistidel enestel ei ole vaim ärganud, siis nende isiklik sisemine seisukord ei või lükata ümber Jumala Sõna tõde ja ei või olla vaimlikuks moodupuuks Piibli tõesuse kohta.

Venelastele, kes ka hingelises seisukorras käivad ideoloogilist ja kõrgemate aadete teed, esineb inimese loomuse, kui Jumala kuju kolmiksuse eitamine selge valena, sest et meile on see tõde, mis ei vaja tõestamist!*) Vaatamata selgele ja lihtsale seletusele terve Jumala Sõna ulatuses tõe kohta, et inimese loomus on kolmikune: vaim, hing ja ihu, paljud usklikud on jätnud siiski kõrvale selle põhitõe ja asendanud mitmesuguste inimlike teooriatega, mis tõestavad nende psühholoogilist (hingeelulist) arenematust ja vaimliku endaanalüüsi puudumist. **Adventismi õpetus võib olla vastuvõetav ainult harimata inimestele järgmistel vaimlikudel põhjustel:** 1) adventistid usuvad pääsmisse mitte patukahetsuse ja ümberpöördumise kaudu Kolgata Ohvri hinnaga, vaid käsutegudega. Näiteks: nende arvamise järgi hukkuvad kõik, kes ei pühitse laupäeva; tähendab ei päästa Kristus, vaid laupäev. 2) Nende arusaamine surmast ja hauatagusest seisukorrast näitab, et nad üldse ei tunne Elavat Kristust: „Mina olen elu“. Kes võtnud vastu pöördumisel Kristuse elu, ei või surra. Pöördunu vaim ja hing lähevad üle maisest ilmast sealpoollisse. Ainult keha jääb maa peale. Mingist surmast või unest ei või siin juttu olla! Selles küsimuses osutub adventism paganluse tagasiirduvaks kristluseks. 3) Põlates ja kustutades eneses vaimu elu, koonduvad inimesed hingelisele ja ihulikule elule, sellega seletatav ka nende huvi ja hool oma keha eest muretsemises. Nad laskuvad looma astmele, sest et inimese põhierinevus loomast seisab just tema surematu vaimu elus, **sellega seletatav ka inimese võime elada vaimuelu.** 4) Inimese loomuse kolmiksuse eitami-

*) Võtke näiteks vene usuteadlasi, filosoofe ja kirjanikke.

sest on vaid üks samm teadusliku piibli-vastase evolutsiooni teooriani; üks samm täieliku ateismini ja absoluutselt Jumaliku kuju kaotamiseni eneses — kõik see järgneb loogiliselt üksteisele. 5) Jumaliku

kuju kaotamisega hävinevad inimesel kõik vaimlikud ja kõlblised alused. Ei ole seaduse ahelaid, mis suudaks siis hoida tagasi temas mässama löönud kiskjat.

(Järgneb).

„Teie olete maailmale valgus“.

Nende sõnadega pöördub Kristus oma õpilaste poole; nende poole, kes jätnud maha kõik, loobunud kõigest, kahetsenud pattu ning pöördunud ümber! Paljud usklikud tunnistavad uhkusega enda kohta, et nad olla maailmale valgus. Nad õigustavad ennast sellega, et Kristus on nii ütelnud. Ja, see on õige, et Kristus on ütelnud need sõnad, kuid ütles Ta seda kõikide kohta — see on suur küsimus! Ja, meie peame olema maailmale valgus, see on Jumala käsk! Samuti on ümberlukkamatu vaimlik tõsik, et Kristuse õpilased olid ja on praegugi valgus maailmale!

Kuid meie, oleviku usklikud, enne kui nimetada ennast maailma valguseks, peame vaimlikult ise kindlasti teadma: **avaldame meie elus Kristuse Valguse tegusid või mitte?**

Küllalt neist igavatest teoreetilistest targutustest suggestiooni ja usu kohta! **Aeg on, et meist saaks tegelikud usklikud, kes omavad usu tõendeid! Mis aitab usus filosoferimine, kui meie ei oma tõendeid elavast usust?! Kel elav usk, see teab isegi, et suggestioon on saatana*), kellel aga puudub elav usk — see targutab.**

Mis aitab ainult nimetada ennast valguseks ja seal juures mitte väljendada Teda?

„Ma olen valgus“, ütleb Kristus. Ei või kuidagi omada eneses valgust ilma Kristuset! Kes võtnud Kristuse oma südamesse, see on võtnud vastu ka Valguse!

Enne kui kujutleda ennast valgusena või näidata oma kunstlikult süüdatud lihliku mõistuse tulukest Kristuse Valgusena, on vaja katsuda läbi kõigepealt iseennast ja oma elu ning esitada enesele küsimus: **„aga kus on need tõendused ja tulemused mille varal võib tõestada, et meie sees teotseb valgus?“** Arusaadav, et hing, kes ei ole lõpetanud patukahetust, ei oma Kristuselt pattudeandestustun-

nistust, et talle patud on andeks antud, ei ole pöördunud, s. o. ei ole jätnud maha maailma ning ei ole loobunud kõigest oma südames, kes lubab endale küllust ja elumõnususi, ei või olla valgus!

Seal, kus teotseb usklikkude kaudu Kristuse Valgus, seal peavad olema ka Kristuse poolt antud valguse tundemärgid. Mrk. 16, 17—20: 1) Minu nimel peavad nemad kurje vaimusid välja ajama, 2) uusi keeli rääkima*), 3) usse üles võtma ja, 4) kui nemad üht surmajooki peaksid jooma, ei pea neile sellest ühtegi viga saama, 5) haigete peale peavad nemad oma käed panema, siis saavad nemad terveks.

Kus teotseb valgus, seal peab olema elav usk, mis teotseb armastusega (Kal. 5, 6). **Usklikud, kes ei oma neid elava usu tunnuseid, õigustavad ennast sellega, et segavad ära need tundemärgid Püha Vaimu andidega**, aga ande antakse nende uue teooria järgi igale usklikule ainult üks (?), see on muidugi inimlik väljamõeldis, seepärast ka Jumala Sõna vastane!

Tõepäraste usklikkude tunnused ja Püha Vaimu anded on vaimu elus kaks hoopis isesaja ja **neid ei tohi vaimlikult kuidagi ära segada!**

Tunnused peavad olema Jumala Sõna (Mrk. 16, 18—20) järgi **kõikidel usklikkudel, aga Vaimu annid saadakse vastavalt kutsele ja teenistusele Kristuse kirikus.**

Palju kõneldakse, kirjutatakse ja trükitakse **elavast** usust, tõsisest armastusest, vaimlikust halastusest, aga kus on need Valguse taevased viljad tegelikus elus? **Kristlikus** suures peres, kus ühed liikmed rikkad, aga teised vaesed, ei ole Kristuse armastust.

Maailm märkab seda usklikkude nõrka külge ja visates näkku väljakutse, sõnub: „Teie, toetudes Kristusele, kutsute meid valguse, tõe, armastuse ja rahu juurde,

*) Vaata „Elu-Päike“ № 3 (1933. a.) öe N. Smirnoffi kirjutises „Therese Neumanni“ kohta.

*) Peab mõistma vaimlikult, et ei tuleks arusaamatus.

aga mispärast usklikud ise ei tee suuri Jumaliku valguse tegusid, aga kui nad ise neid ei saavuta ja ei oma, kuidas võite siis nõuda neid meilt?"

Kuuldes juhuslikult neid sõnu, ma segasin ennast jutusse ja katsusin kaitsta usklike sellega, et **vaimlikke saavutisi ei saada kätte korraga ja pealegi ei tunne kõik usklikud Kristuse teed.** See peale vastas maailma inimene:

"See on õigel aga kui seista ühel kohal ja **leppida vanaga** mittemidagi vaimlikult **uut saavutamata**, siis muidugi usklikud midagi vaimlikku omandada ei või!

Egas igale hingele saa sisendada, et ta vaimlikult terve ja päästetud, kui ta samal ajal häige on; ja ega iga hinge peale mõju rahustuse ja suigutuse vaimlik kloroform.

Vana ja uus.

(Päevikust.)

I.

„Preili“ ja „toatüdruk“.

Külluslik sissesead ja elu kui täidetud karikas, kuid mind meelitas see vähe, seda enam, et sündides õnnelikkudes maisetes oludes, ma ei osanudki seda hinnata ja see oli mulle ainult hea. Nagu lilleke triiphones, ei tunnud ma elu.

Astudes kõrgemasse õppeasutusse, ikka selgemini joonistusid minu ees kõrged aated eneselihtsustamisest ja armastusest rahvasse.

Lugesdes isukalt lemmikpoeti Nadsõn'i, mu hinges kõlasid küpseva vennaliku armastuse symfoonia sügavad akkordid...

Ja nii kuuldes kord ülikoolis sotsialistlikkudest ideedest ja probleemidest (ülesannetest), tormasin koju ja paremate tunnete hoos targutasin nii: armastada korraga tervet rahvast ma ei suuda—süda on veel kinni... **vaja on õppida armastama**, aga see tähendab alata oma kodusest elust, ent tulevik on ees!

Hästi läbimõeldud—otsus tehtud!

Jooksin trepist üles ja ei jõua ära oodata kunas avatakse paraaduks. Süda peksab ja januneb teostada esimest venna-armastuse sammu. Viimaks olen oma toas ja helistan: tuleb toatüdruk ja ootab mu

Üks laseb endasse sisendada, et ta on juba päästetud, aga teine **püüab ise veenduda selles, on ta kätte saanud päästmise või mitte?** sest et **endapete ja kujutus mitte midagi vaimlikku anda ei või“.**

Kas sellel maailma hingel pole mitte õigus?

„Nõnda paistku teie valgus inimeste ees, et nemad teie häid tegusid näevad ja austavad teie Isa, Kes taevas on...“ (Matt. 5, 16).

Aga kas võib paista valgus seal, kus jutlustatakse isiklikku ja moodsat õpetust usuga pääsmisest patukahetsuseta ja pöördumiseta — tähendab Jumala Sõna vastu, ja ei räägita sõnagi ristimisest Püha Vaimuga?

Viilip Elustus,

(Järgneb.)

käsku. Käsu asemel astun liigutatult ja saladuslikult tema juure, kaisutan teda ja ütlen: Minni! (ta oli eestlane) sa oled nüüd mu õdel Me oleme üks rahvas!

Minni tõsiselt ehmatas; tehes suured silmad hakkas lõpuks ütleva: „Ja, see on küll õige, et oleme üks rahvas, kuid teie olete—preili, aga mina olen—teenija“.

See oli tegelikkus! Kibe tõde, mis lõi kas kui nuga südame... ma olin „preili“, aga tema oli „teenija“...

Heldus, kingitused, viisakus, taktlus, tõemeelsus—midagi ei aidanud: sügava ebaõigluse fakt (tõsiasi) oli olemas—paratamatu fakt!

„Preili“ oli istunud sisemasse nii sügavalt, lasknud hinge põhja niisugused peened, delikaatsed, aristokraatsed ja märkamatud juured, et vabaneda „preilist“ oli terve sisemise pöörde ülesanne. See tähendas purustada kõik see, mis kogunud, kehas-tunud ja kivistunud ühes mõistes „preili“...

Aga leppida „preiliga“ ma ei tahtnud!!

Võib olla see oligi esimene, väline tõuge elava jõu otsingule, mis võiks vabastada mu isiksuse aristokraatse manikeeni orjusest.

O, see väline, surnud kristlus, mis **ei puutu sisemist isikut ja ei ava Kristuse armastuse püha vendlust!**

II.

Kristuse päike.

Saabus sisemise koondumise, endaanalüüsi (endauurimise), võitluse ja otsingute periood... Vaja oli lahendada tõe ja õigluse harmoonilise akkordiga inetu vastu-rääkivuse dissonanss „isiksuse“ ja „preili“ vahel.

Imeline päikesepaisteliline päev! Esimesi kevade puhanguid... ja see oli mu pöördumispäev... Elava Kristusega kohtumine! Sügav maailma öö oli läinud uue elu eel... Terav, löikav, ennasthukkamõistev ja lõhki-kiskuv enese tühisuse ja patuse äratundmine **Jumala ees**; sisemise tühjuse, kui-vuse ja vaimliku viljatuse teadvustamine...

Piinarikas öö, täis võitlust ja jõupingutust! Minu ees otsekuul seisid põlised, päritud, külmade, karmide kivide rahnud... mitte üks samm—ei nihkumist edasi...

Masendav ning hävitav jõuetuse ja abituse tunne... Ja sel selgel, oma möödumatu hukkumise äratundmise silmapilk-mel—**avanes Kolgatal!** Avanes selle Ohvri sisu kahetsevale hingele!...

Ja pärast... armuõnnistuse vihmakandjad pilved... tasane **Elava Kristuse** lähenemine... ja pisarad, pisarad voolasid ojadena...

Nad voolasid... voolasid tundidekaupa, aga süda sai ikka pehmemaks, kergemaks, vaiksemaks ja päikesepaistelisemaks...

Ja kui tõusis päike, juubeldasin tema esimeste kiirtega selle suure ime puhul, mis sündinud minu hinges...

Mu elus oli tõusnud **igavene loojumatu Kristuse valgustaja, Patukahetsuse läbi** olin pestud Tema veres, andeks saanud Temalt Endalt ja terve mu hinge olemus oli saanud teiseks.

Ühendusest Elava Kristusega oli saanud uueks terve mu isiksus. Kahetseva südame piinarikka kurbuse pisaraist oli jäänud vaid helkjas, sätendav, taevaliku rõõmu kaste. Terve itnkonk otsekuul sündis ümber minuga sel ööl: kõik paistis olevat uus... imeline...

Kõik laulis ning tunnistas mu hinge ellu ülestõusmisest.

III.

„Õde“ ja „ligemine“.

Nüüd süda **ise** avanes piiritus venna-likus armastuses... puhtas ja pühas armas-tuses, mis otsib alandamist ja kannatamist ligemise eest...

See armastus voolas ülevalt maailma Päästjalt Endalt, Kes jätnud maha taeva ja Jumala trooni inimsoo päästmiseks!

Jumala Poeg alandus et kannatada, armastada ja päästa!

Tasa, kartes pillata ühtki tilka seda au-list olemust, mille jätnud **Kristus** mu sü-dame, läksin nüüd hävitama inimsoo eba-õigluse fakti — klassi ja rahvuse killustuse fakti.

Nüüd pisaratega ja põlvili, suudel-des oma teenija käsi, ütlesin: andesta mulle kõik! Nüüd ei ole ma enam preili, vaid su õde; ma tahan armastada ja aus-tada sind!

Minni ehmatas seekord veel rohkem, võpatas, kohmetus ning puhkedes nutma ütles: „Ja, nüüd ei ole teie preili... hoopis teine... teie olete nüüd **õde!**“ ja puhkedes valjusti nutma lisan juurde: „aga mina — ei ole õde!... Teie olete laskunud minu juurde, aga ma ei ole tõusnud teieni!“

* * *

Vendluseks on vaja ühetaosus kõiges... aga ühetaosus tuleb ainult vaimliku uus-sünni teel oma isikliku tühisuse äratund-mise läbi.

Tõsine, otsekohene, omakasutu vendlus on võimalik ainult kannatava Kristuse ar-mastuse alandlikkuses ja endaalanduses. Kristuse vendlusel on vaid üks Õpetaja: Kristus — Jumala Poeg!

Nataly Smirnov.

Jumalik valgus, mis lõõnud särema Juuda suguharust.

(15-ne Juuda vastu tõstetud süüdistuse harutus).

Usuajakirjas „Evangeeliumi Kristlane“ (№ 2-1935. a.) on avaldatud hra. A. Parkja sulest pühadusteotav kirjutis pealkirja all „**Jakobi poeg Juuda**“. Kirjutise sisust on näha, et see on pühendatud „kalliile noorsoole“. Antakse sisendav õppetund noorsoole mitte teha nii, kui tegi Juuda. Sealjuures otsitakse muidugi üles terve rida Juuda „vigu“, kuid ilma igasuguste tõenditeta ja kinnitusteta Jumala Sõnast, mis meile „usklikele“ on ainukeseks autoriteediks: (Kal. 1, 6–8; 2. Tess. 1, 8–9). Autor väljendab isiklikke arvamusi kindla sihiga panna häbistav märk, kui Juudale endale, nõnda ka terve tema suguharule. Aga et „**meie Issand löi särema Juuda suguharust**“, siis on siit arusaadav, et süüdistus langeb ka Kristusele Endale. Leppida seesuguse kurva nähtega, tähendaks nõus olla valega ja kinnitada seda. Jumala Sõna käseb meid: „**ärge olgu teil tegemist pimeduse viljata tegudega, vaid noomige neid ennemini**“. (Es. 5, 11).

Üteldes välja oma isiklike arvamusi, usklik inimene ei pea neid laskma paista Püha Kirja kõrge autoriteedina. Väljendades oma arvamusi, peab usklik ütleva, et see on tema isiklik aramus, aga mitte Jumala Sõna autoriteet. Nii tegid apostlid (1. Kor. 7, 12), nii peavad toimima ka kõik usklikud.

Selgitame välja Püha Kirja järgi Juuda isiksus ja tema suured vaimlikud saavutused, koos hra A. P. põhjendamatu süüdistuste ümberlukkamisega.

Esimene süüdistus: Kuigi Juudal on sisemisi väärtusi, kuid nad kaovad tema nõrkuste varju.

Sõnad kõrgimeelsed, ülespuhutud, kuid täiesti tühjad vaimliku sisu poolest ja sealjuures ei oma mingeid tõendeid Jumala Sõnast (autor neid ei toogi). Piibel ei räägi ühe sõnagagi Juuda kaotustest ja nõrkustest. Kõneldakse just vastupidist, s. o. saavutustest, suurtest vaimlikest tööstest ja õnnistustest. Ükski Israeli suguharu ei saavutanud nii kõrget au ja aupaistet kui Juuda suguharu „**millest löi särema meie Issand**“ (Ebr. 7, 14; Rom. 9, 5) – meie au ja meie pääsmine. See fakt tunnistab seda, et Juuda oma vaimliku tee peal ei kaotanud midagi, vaid tegi kõige suure-

maid vaimlike jõupingutusi, saavutas Kristust Ennast, aga peale Kristuse sündimist, ei või enam juttugi olla selle suguharu vaimlikest kaotustest.

Teine tõend. Püha Kiri ütleb, et „**Juuda sai Issanda pühaduseks**“ (Laul 114, 2). Kuidas võib saada Issanda pühaduseks mitte võites ära inimlike nõrkusi? Nagu näha ei ole autoril vähe- matki arusaamist vaimlike saavutuste teest, kus kõik vaimlik saavutatakse jõupingutuste, võitluse ja võidu läbi. Juuda saavutas kõik, saades Issanda pühaduseks juba vanas testamendis, muidu ei oleks meie Issand lõõnud särema sellest suguharust. Ja seda Issanda pühadust häbistab nüüd usklik inimene...

Kolmas tõend. „...**Ütleb Jehoova, otsitakse Israeli ülekohtu, ja seda pole mitte enam, ja Juuda (rahva) pattusid, aga neid ei leita**“. (Jeremi. 50, 20). Nüüd on see prohveti ettekuulutus täide läinud: usklik inimene otsib üles Juuda patte, mida temal ei ole! Kas tõesti siis usklik inimene ei teadnud Jumala tunnistust Juuda kohta? Aga kui ta siiski teadis, siis mispärast seab ta oma autoriteedi kõrgemale Jumala autoriteedist? Ja selle asemel, et otsida üles oma nõrkused, toimetab nende läbiotsimist püha inimese juures.

Neljas tõend. Jumala Sõna nimetab „**Juudat nooreks lõviks saagilt**“ (1. Moos. 49, 9). Lõvi sümboliseerib väge, meelevaldat, ja võimust. Selle töötuse saavutas Juuda: Juudast tulevad välja kõik vaimlikud rahvalitsejad (Sak. 10, 4), sest et Juuda on Jumala valitsuskepp (Laul 60, 9; 108, 9 Menge t. j.), tema suguharust kujunes vägev riik. Kus on siis need nõrkused, millest kõneleb arvustav (kritisereiv) autor? Milles avalduvad Juuda nõrkused, autor ei näita ära ja ei kinnita oma süüdistusi Püha Kirjaga.

Teine süüdistus: „**kaua aastaid toimib ta sisemise hääl vastu**“.

Kust on võetud see süüdistus? Jumala Sõnas ei kõnelda sellest sõnagi. Kust on võtnud autor seesuguseid üksikasju selle autorist kaugel oleva isiku siseelu kohta: nii aja, kui ka vaimliku seisukorra poolest. Jumala Sõna tunnistab meile teist, s. o.

sellest, et „**Juuda hoidis Jumala poole ja oli ustav pühadega**“ (Os. 12, 1). Kuidas võib inimene ühel ja samal ajal olla ustav Issandale ja Tema vastu panna? Vaimlikus elus on see mõiste lubamatul! Mitte midagi vaimlikku ei saa saavutada, kui töötada vastu Jumalale ja mitte käia sisemise näpunäite järgi. Ainult see, kes ei ole saavutanud vaimlikku tunnetust võib teha niisuguse absurdse oletuse.

Kolmas süüdistus: „**Juuda on vangistatud välismõjudest ning haaratud kõigest nähtust**“.

See on täiesti lubamatu piiblikude faktide vassimine. Kus on öeldud Piiblis, et Juuda vangistub välisest ja nähtust? Missugused vaimlikud saavutused võivad olla nendel inimestel, kes on vangistatud välisest ja maisest? Maisetele — maine, ütleb Jumala Sõna. Autor annab noorsoole väär-suuna vaimliku tee peal, viies teda Jumala Sõna kindlalt platvormilt inimlikkude eksiarvamuste sohu. Autor, kas üldse ei tea Jumala Sõna, või ei arvesta üldse Jumala Sõna tõe, püüdes pookida noorsoole oma vaateid.

Kuna autor vaikib Juuda suurtest vaimlikkudest saavutustest, olen sunnitud loetlema siinkohal kõik Juuda saavutused, mis määritletud Jumala Sõnas, et igale saaks silmnähtavaks Juuda peale kantud vale.

1. — **Juuda saavutas Siioni** ja valdab seda (Laul 78, 68; 97, 8). Siion on aga niisugune suur vaimlik kõrgus, millest kõrgemaid vaimlikke saavutusi ei ole. Seal asub juba Jumal Ise (Laul 74, 2; 76, 3; 132, 13—14).

2. — **Juuda sai Issanda pühaduseks** (Laul 114, 2). Mis võib olla väarikamat sellest saavutusest — saada Issanda Enda pühaduseks! Missugust elu puhtust ja pühadust on vaja selleks, et saada Issanda pühaduseks! 3. — **Juuda mehed on Issanda armsam istutis** (Jes. 5, 7. venek. t. j.). See, et Juuda mehed said Issanda armsamaks istutiseks tõendab, et nendes ei leidunud mitte midagi maiset ja inimlikku; mitte midagi roojast ja patust; mitte midagi madalat ega ebaõilsat.

4. — **Juudast põlvneb Israeli rahva Juht** (Matt. 2, 6; Mih. 5, 2). Missugune au võib olla kõrgem sellest aust, et Juudast tuli Kristus Ise. 5. — **Juuda on Issanda valdus ja omandus** (Sak. 2, 16). Missugune väärus võib olla ülem sellest väärususest — kui saada Issanda valduseks ja omandiks.

6. — **„Juuda on Jumala valitsuskepp“** (Laul 60, 9; 108, 9). Valitsuskepp sümboliseerib väge ja võimu,

mida avaldab Jumal Kristuse läbi Juuda suguharu üle. 7. — **„Juuda on Jumala vürst“** (1. Ajar. 28, 4). Milline kõrge kutsumine, milline suur teenistus ja kutse: olla Jumala vürst! Kas saavad usklikud üldse aru, milles seisab Jumala vürsti kutse ja teenistus: uurige tähelepanelikult Eesek. 46, 1—18, 8.

8. — **Juudast on kõik vaimlikud rahvavalitsejad** (Sakar. 10, 4). Läheb täide Jumala töötus: „**Ei pea valitsuse kepp** Judast mitte ära lah-kuma ega käsuandja tema jalgade vahelt“ (1. Moos. 49, 10).

9. — **Juudast on Issanda mägede pärijad** (Jes. 65, 9). Issanda mägedeks nimetatakse usklike hingi, kes saavutanud vaimliku seisukorra.

10. — **Juudale kuuluvad samuti ka linnad** (Laul 69, 36). 11. — **Juudale on määratud Jumal vaimliku löikuse** (Osea. 6, 11). Auline töötus — Juuda löikabl

Ja kes võib takistada Jumala töötuste täideminekut (2. Kor. 1, 20). 12. — **Jumal sõlmib uue ühenduse Israeli rahvaga Juuda läbi** (Jerem. 31, 31). 13. — **Jakobi koda põlvneb Juuda allikaist** (Jes. 48, 1).

See tõendab, et Jakobi koda ei või eksisteerida Juudata. 14. — **Juudale on antud töötus võita ära oma vaenlased** (1. Ms. 49, 8; 5. Moos. 33, 7). 15. — **Juuda on vendadest kõige vägevam ja vennad kummardavad teda** (1. Moos. 49, 8; 1. Ajar. 5, 2).

16. — **Juudast on vaimlikud sangarid, kes sõtkuvad vaenlasi kui uulitsa pori, seepärast et nendega on Issand** (Sakar. 10, 5). 17. — **Juudal on oma kuningriik eraldi Israeli rahvast** (Jerem. 22, 2).

18. — **Juuda ohvrid on alati Jumala meelepärast** (Mal. 3, 4). Auline töötus kui Issand võtab vastu kõik ohvrid ja kõik palved! 19. — **Juuda nimi Israeli suguharude seas on pandud kirja Püha Jeruusalemma värvatele** (Ilm. 21, 12).

20. — **Juudale kuulub Petlemm** (Kristuse sünnipaik — vaimlikkude leibade koda): (Matt. 2, 6). 21. — **Samuti kuulub Juudale ka Jeruusalemm**. (Kohtum. 1, 8; los. 15, 63). Vaimlik usklike koht, kes saavutanud kuningliku vabaduse hingelises seisukorras — on kuningad: (Ilm. 21, 24; Laul 68, 30).

Kui ka mitte teada iga töötuse vaimliku tähendust, isegi siis saab igale selgeks: milliseid suuri töötusi ja õnnistusi on saavutanud Juuda!

Neljas süüdistus: „**Ta (Juuda) nooruse aeg on väärtuste pillamise aeg**“.

Piibel ei räägi midagi Juuda vaimlikkude väärtuste pillamisest tema nooruses. Ja üldse ei räägi Piibel mittemidagi Juuda

poisipõlvest ja nooruseajast. Ainult roma-
nisti suurepärase rikkalik fantaasia võis
maalida niisuguse pildi, olematutest sünd-
mustest, mis häbistavad püha mehe au
ja vääristsust. Peale selle puudub siin
loogika ja vaimliku elu tunnetus. Kuidas
on võimalik kaotada seda, mida inimene
veel ei oma. Noorus ei olegi omandamise,
vaimlikkude saavutuste aeg. Juuda, nagu
kõik tema vennad, said igaüks oma
õnnistuse ja oma töötuse ainult siis, kui
nad olid juba elatanud eas, s. o. oma isa
Israeli surma eel, kes elas 147 aastat
(1. Moos. 47, 28; 49, 28–33). Õnnistus oli terve
nende maise elu tulemus, mis väljendus
vaimlikkude väärtuste kogusummas, mida
saavutanud igaüks neist terve oma elu
kestel, mis ka väljendatud antud töötus-
sõnades. Kõik, mis vaimlikult väärtuslik,
saavutatakse terve eluea kestel, aga mitte
ainult inimelu ühe teatud perioodi vältel.
Juuda oli alati Juuda. See tähendab,
et Juuda igas eas oli Jumala meelepärane
oma sisemise väärtuse poolest, kui Issanda
lemmikvõsu, siit on ta saanudki omale
nime: Juuda, mis tähendab: Issandat ülist-
tav ja austav. Tema nimi piiritleb samuti
Juuda loomuse olemust ja vaimlikku
väärtust, kel on tegemist ainult sellega, et
alati ülistada ja austada oma Issandat.
See ohver on kõige meeldivam Issandale.
See on Juuda suurte saavutuste saladus:
surra enesele ja elada Jumalale ning
Tema auks!

Ehk küll Piiblis ei räägita otsekohe
Juuda poisi- ja nooruspõlvest, kuid Püha
Kiri annab meile küllaldaselt täpsaid vaim-
likke andmeid, millede järgi kerge kind-
laks teha Juuda noorusaega, s. o. kuidas
veetis ta oma nooruspõlve. 1. Moosese
raamatu 38. peatükis 12. salmis räägitakse
sellest, et Juuda omas Timnatis suuri
lamba- ja kitsekarju (ja temal oli palju
karjaseid), mida niitsid teised inimesed.
See tõendab, et terve Juuda nooruspõlv
möödus pingutavas vaimlikus töös, sest et
meheas omas ta juba suured vaimlikud
karjad, mida aga tema vendadel mitte ei
olnud. Tema vennad hoidsid oma isa
Israeli karju, s. o. kasutasid teiste isikute
vaimlikku tööd, nagu see sagedasti on ka
meieaja usklike keskel. Juudal oli
aga oma vaimlik töö ja mitte ainult ise,
vaid ka teised kasutasid tema vaimlikku
tööd.

Viies süüdistus: „Noorusekõlvist löikab
ta vaid ohakaid ja valu“.

See on lubamatult jäme süüdistus ja
laim! Püha Kiri, nagu juba ütlesin, ei
räägi sõnagi Juuda nooruspõlvest, ei jaata-
vas ega eitavas mõttes. Jumal aga ütles
Juudast: „Sulle, Juuda, on määratud
lõikus“ (mõistetakse vaimlik): (Os. 6, 11).
Kristuses on läinud täide see Jumala
otsus: Juuda löikab. Kristus kinnitas selle
töötuse Oma sõnadega: „Õnnistus tuleb
Juuda seast“ (Joh. 4, 22). Autor kinni-
tab kuripilkavalt Renani toonis, et Juuda
löikab vaid ohakaid. Milline häbematu
Piibli faktide vassimine! Mis puutub
aga kannatusi, siis need on omased kõiki-
dele Vanatestamendi pühadele ja töepä-
rastele Kristuse õpilastele Uuestestamendis.
Sellest räägivad rohkearvulised Püha
Kirja kirjakohtad, aga et Juuda saavutas
Siioni (ja sai kätte selle), siis ka temal,
nagu kõikidel, kes lähevad Siionile, tuli
minna läbi „nutuoru“: Laul 84, 7–8; Jerem.
9, 19; 50, 4–5. ja keegi ei või mööduda
sellest orust, kes minemas Siioni mäele.
Need, kes lähevad Siionile, valatakse
ümber karmide läbikatsumiste tules
(Jes. 31, 9). Seepärast haarab patuseid
hirm Siioni ees: „Patused Siionis värise-
vad, vabisevad on salalikud kinni võtnud,
nemad ütlevad: Kes meist võib elada ära-
põletava tule juures? Kes meist võib
elada igavese tuleleegi juures?“ (Jes. 33, 14).
Nii kardab liha Siionit! Apostel, kinnitades
manitsustega oma õpilasi nende rasketes
läbielamustes, annab nõu:

„Vaadates Ülemale ja usu Täidesaat-
jale — Jeesusele, Kes rõõmu asemel, mis
Temale oli eesseisev, kannatas risti ja ei
põlanud häbistust ja on istunud Jumala
aujärje paremale poole. Sest mõelge, Kes
kannatanud niisugust teotust patustelt, et
teie ei väsiks ja oma hingedes ei nõrge-
neks. Teie ei ole veel mitte verest saadik
vastu pannud, patu vastu võideldes“.
(Ebr. 12, 2–4). Tõsised Kristuse õpilased,
peavad võtma oma rist ja käima Kristuse
teed, s. o. loobumise ja kannatuse teed
Kristuse Nime ja Tema tõe eest: „kes tahab
käia Minu järel, see salaku iseennast ära,
võtku oma rist ja käigu Minu järel“.
(Lk. 9, 23); Kes ei kannata oma risti ja ei
käi Mu järel, ei või Mu õpilane olla“.
Lk. 14, 27 ja 33 j. t. Püha Kirja kirjakohtad: Matt.
7, 13–14; 10, 38; Mrk. 8, 34; Lk. 13, 24; Apte-
14, 22; Jaak. 1, 2–3 ja 12; 5, 10; 1. Ptr. 2, 19–21;
4, 1 ja 12–14; Room. 5, 3–5; 8, 17–18; 2. Kor.

4, 10; 1. Jn. 16–17; Vii. 1, 29; 3. 10; 2. Tim. 3, 8; 2. 3; 3. 12; 4, 5; Ebr. 10, 32–34. Silmanähtavalt ei ole autor üldse tuttav Hiio pi raamatuga: „pahetu inimene“, nagu on tunnistanud Hiio piist Jumal ise, oli heidetud kõige karmimate läbikatsumiste alla.

„Seda mööda, kui rohkenevad meie Kristuse kannatused, kasvab Kristusega ka meie lohutus.“ 2. Kor. 1, 5.

Kuues süüdistus: „Ta ei arvesta oma kõrge päritoluga ja eesõigusega“.

Millega on põhjendatud see süüdistus? Kus on öeldud sellest Piiblis? Kuidas võib inimene mitte arvestades oma kõrget päritolu, saavutada kõige kõrgemat eesõigust, mille saavutas Juuda saades Issanda pühaduseks, Issanda lemmikvõsuks, Jumala valduseks ja omandiks, Jumala valitsuskepiks ja Jumala vürstiks? Meie teame Jumala Sõnast, et Jumal võttis ära jäädavalt Eesavilt ja tema järeltulijatelt vaimlikud töötused, vaimliku päranduse põlgamise pärast: 1. Moos. 25, 32–34; Room. 9, 13; Ebr. 12, 16. Ja kõik usklikud kaotavad sel põhjusel oma töötused, mida aga sugugi ei juhtunud Juudaga.

Seitsmes süüdistus: „Ta ei mõtle eesmärgile, mis väga auline“.

Autor sedagi süüdistust ei tõesta Jumala Sõnaga, vaid otsekohe sisendab noorsoosse võtta vastu tema isiklikud vaated tõena. Peale selle, et see süüdistus on vasturääkiv Pühale Kirjale, ta räägib teravasti vastu ka vaimlikule loogikale. Mil viisil võis Juuda saavutada oma kõrgeid eesmärke, kui ta ei mõelnud nendele ja ei saavutanud neid? Vaimlikus suhtes on niisugune eeldus täiesti lubamatu. „Kes otsib, see leiab“ — on ütelnud Kristus (Matt. 7, 8): Aga kes ei otsi, see ka mitte midagi ei leia. Vaimlik antakse ainult vaimlikule, kes võib mahutada vaimlikku: 1. Kor. 2, 14–15.

Kaheksas süüdistus: „Ta teeb algvigu, mis elavad edasi ta suguvõsas veel peale tema surma“.

See teotav väide, nagu kõik eelmisedki süüdistused, ei ole millegagi tõestatud. Selle kaasaegse modernismi õpetusega pännakse terve kristluse alla suurejuline müüt! Selle vaate väitmisega, et kõik Juuda algvead elavad tema suguharus, tõestatakse, et need vead elavad samuti ka Kristuse sees, sest „meie Issand lõi särana Juuda suguharust“. Kõik mis kirjutatakse külge Juudale, see ühtlasi kirjutatakse külge ka Kristusele, Kristuse Enda sõnade põhjal:

„Ehk istutage hea puu, siis on ka tema villi hea; ehk istutage paha puu, siis on ka tema villi paha; sest puud tunnukse tema viljast“ (Matt. 12, 33). „Kui esimene uudne villi on püha, siis on ka taigen püha ja kui juur püha on, siis on ka oksad pühad.“ (Room. 11, 16). Samuti ka vastupidises mõttes: kui Juuda uudne villi ja juur on ebapuhas ja vigane, siis ka terve puu (suguharu) on roojane ja omab needsamad vead. „Kes sünnib puhtana roojasest? Ei ükski!“ (Jobi. 14, 4). Et Juuda puu oli puhas ja püha tõestub sellest, et sellest suguharust lõi meile särana Issand, kõige puhtam ja kõige püham, mis kunagi olnud maa peal. Seepärast ei pea usklikud mingil tingimusel võtma vastu seda teooriat. Selle teooriaga teeb autor ettevalmistusi järgmisele, palju raskemaks süüdistuseks Juuda vastu (arvupoolest viieteistkümnendale). Kui Piibel ei ole püha ja Kristus ise avaldab oma suguharu vigu: millesse usub siis autor? Püha Kiri ütleb, et mitte Juuda suguharu vead elavad, vaid „Juuda ise elab igavesti“ oma suguharus, Kristuse läbi, saades Tema pühaduseks. (Joel. 3, 20).

Üheksas süüdistus: „Juuda elab kaotuste ajajärgus kuna teised samal ajal saavutavad võite“.

Seesugused kõlavad ja puhutud sõnad ja sealjuures mõtteta vale — „terve kaotuste ajajärk“. Mis lause see on? Sääraseid näpunäiteid Pühas Kirjas ei leidu. Pühas Kirjas, nagu juba tõestasin, räägitakse ainult Juuda suurtest saavutustest. Kes on siis need „teised“, kes saavutavad võite? Lõpliku, täieliku ja igakülgse võidu saatis korda suurem sangareist „Lõvi Juuda suguharust — Kristus“ aga mitte keegi teine: Ilm. 5, 5: 3, 21.

Kümnes süüdistus: „Juuda algvigu: abiellumine Jumala plaani vastu“.

Selles kohas esimene kord autor toetub Jumala Sõnale: (1 Moos. 38, 1, 2). Kuid kahjuks pole Jumala Sõna toodud tõe kinnituseks, vaid vale väitmiseks. Toodud tekst ei räägi sõnagi sellest, et abiellu sündis Jumala Tahte vastu. Räägitakse vaid sellest, et Juuda abiellus. Paljud usklikud talitavad sel kombel: panevad Jumala Sõna kirjakohhta oma mõtte; räägivad üht aga kirjakohad kinnituseks toovad teise sisuga. Niisugune mäng Jumala Sõna tekstidega on vaimli-

kus suhtes lubamatu. Kirja kohtade sisu muutmises seisabki inimeste ahvatlusekunst, selles harjutas ennast ka saatan Kristuse kiusamise juures. (Matt. 4; Lk. 4). Usklikud on võtnud omaks selle häbistava võtte saatanalt. Kuskil Pühas Kirjas ei räägita sellest, et Juuda toimis abieluküsimuses Jumala tahte vastaselt. Võibolla loeb autor üldse abielu Jumala tahte vastaseks, nähteks, kuid siis on vaja seda ütelda avalikult. Aga Jumala Sõnast teame, et abielu on Jumala seadmine: (1. Moos. 1, 28; 9, 7; Matt. 19, 5–6 ja 11–12; Mrk. 10, 6–9; Evs. 5, 22–23; 1. Kor. 7, 2–17.)

Üheteistkümnes süüdistus: Juudale pannakse süüks tema kahe poja surm, nagu selle eest, et Juuda abiellus Jumala tahte vastu.

Selles kohas tehakse jällegi toetus (1. Moos. 38, 7 ja 10). Ja jällegi ilma igasuguse aluseta. Toodud tekstides on rääkimine sellest, et Jumal surmas Juuda pojad järgmistel põhjustel: esimene selle eest, et ta ei olnud Jumala meelepärast, aga teine — tehtud patu pärast (onanism). Autor väidab aga, et surmamine sündis Juuda süü läbi, Jumala tahte vastase

abielu pärast. Omavoliline järelus ja kirjakohtade (tekstide) sisu muutmine. Mis puutub aga ettetoodud kirjakohtade vaimlikku külge, siis nad sisaldavad hoopis teise mõtte, kui seda eeldab vaimlikult lühinägelik autor. Lihalik mõistus ei või tungida Püha Kirja kirjakohtade vaimliku sisu saladusse.

Kaheteistkümnes süüdistus: kartus noomimise ja laitmise ees.

Juudal ei võinud olla hirmu noomimise ees, sest selleks ei olnud põhjusi. Kartus on vaid seal, kus inimesed teevad mingeid kuritegusid ja patte, aga Juudal neid ei olnud leida. Jumal ise tunnistab temast, et Juudal ei leidu patte! Kus meil on tunnistus Jumalalt Endalt, seal ei pea põrmune inimene mitte enam arutlema: õige või mitte õige! Kõik, mis Jumal teeb — on õige ja püha. Kõige peale, mis teeb Issand, peab usklik ütleva: aamen.

„Ole vait, kõik liha, Jehova ees, kui Tema saab üles ärganud Omalt pühalt eluasemelt“. (Sakar. 2, 17).

M. Smirnov.

(Järgneb.)

Toimetuse teateid.

Lähemal ajal ilmub „Ühendus Kristuses“ kirjastusel „**Elu-Päikese kiired lastele**“, mille piltidega illustreeritud sisu püüab avada lastele ühendust Elava Kristusega.

Alates „Elu-Päikese“ 12. numbrist hakkab ilmuma cand. theol. E. Öunapuu kirjutis „**Sadhu Sundar Singh India kristlane-müstik**“. See kirjutis puudutab oma müstika analüüsis ka meile eestlastele tundmatut **idamaa kristlikku** ja paganlikku müstikat.

Õiendus: Toimetuse vabandab „Elu-Päikese“ № 10 ettetulnud eksitava korrektuuri vea pärast: 2. kaaneküljel esimeses teates oli trükitud „pikahabeme“ asemel „mustahabeme“.

Ajakirja „Elu-Päike“ tellimisehind aastas (6 numbrist eest) on 1 kr. 10 s.

Üksiknumber 20 senti.

Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud.